

Píseň o malíři - Hana Hegerová

Bydlíval u nás v podkroví
voníval terpentýnem
a že byl malíř, to se ví,
občas byl cítit vínem
Rostly mu vousy trosečníků
ztracených vprostřed vlastní země
v očích jak v šachtě do světlíku
každý se ztrácel jako ve tmě

Maloval lidi z okolí
všechny jsme dobře znali
jenže - když malíř dovolí -
pak jsme je nepoznali
pak jsme je nepoznali

Pane malíři, co vás to vede
proč chcete malovat jen tváře šedé
do očí zlost a strach, nenávist se závistí
pane malíři, to se vám přece vymstí
Pane malíři, ulice reptá
proč chcete malovat, co se jen šeptá
co se jen po straně šeptá

Kdo chce být doma prorokem
raděj ať řekne Amen
Malíři často do oken
z ulice vletěl kámen
Kdo čeká chválu současníků
ztratí se vprostřed vlastní země
Malíře kdosi na chodníku
zmlátil a zmizel ve tmě

Říkají lidé v okolí
že dostal správnou lekci
já však - když malíř dovolí -
souhlasit s nimi nechci
souhlasit s nimi nechci

Pane malíři, co vás to vede ...

Zamknul se ve svém podkroví,
sám se svým terpentýnem
Když potom vyšel, to se ví,
sám sobě moh být stínem
Pod paží nesl na provázku
portrét tak zvláštní divné krásy
Zmohla jsem se jen na otázku
kdopak to je, kde žije asi
Vydechl tiše do mrazu
větu jež spát mi nedá
Člověka k svému obrazu
v ulicích teprv hledá
Člověka k svému obrazu
v ulicích teprv hledá
Člověka k svému obrazu
v ulicích teprv hledá
v ulicích teprv hledá